

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: Awb) op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 6 januari 2011 in zaak nr. 10/19877 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 mei 2010 heeft de minister van Justitie de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingetrokken met terugwerkende kracht tot aan de ingangsdatum, 31 oktober 2005, en de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken met terugwerkende kracht tot aan de ingangsdatum, 31 oktober 2002. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 januari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit dient te nemen, met inachtneming van deze uitspraak. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 februari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De minister heeft een nader stuk ingediend.

Daartoe in de gelegenheid gesteld heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.

2.2. De minister betoogt in de eerste en tweede grief, samengevat weergegeven, dat de rechtbank heeft miskend dat het besluit van 7 mei 2010 zorgvuldig is voorbereid. Daartoe voert hij aan dat het voornemen van 10 februari 2010 tot het nemen van het besluit van 7 mei 2010 aangetekend aan de vreemdeling is verzonden en dat het voor rekening en risico van de vreemdeling komt dat hij dit voornemen niet heeft opgehaald bij het kantoor van PostNL (voorheen: TNT Post). Voorts voert hij daartoe aan dat geen aanleiding bestond om het voornemen opnieuw te verzenden, nu dit niet naar een onjuist adres was verzonden en de vreemdeling niet was verhuisd naar een bij hem of de gemeente bekend adres.

2.2.1. Ingevolge artikel 39, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000, voor zover thans van belang, wordt, indien Onze Minister voornemens is de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning of het verlengen van de geldigheidsduur ervan af te wijzen, de vreemdeling hiervan, onder opgave van redenen, schriftelijk mededeling gedaan. Het schriftelijke voornemen wordt aan de vreemdeling meegedeeld door uitreiking of toezending ervan.

Ingevolge artikel 41, eerste lid, voor zover thans van belang, is artikel 39 van overeenkomstige toepassing, indien Onze Minister voornemens is om de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, dan wel de verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd, bedoeld in artikel 33, in te trekken.

Ingevolge artikel 3.115, eerste lid, aanhef en onder d, van het Vreemdelingenbesluit 2000, zoals dat luidde vóór 1 juli 2010, wordt het schriftelijke voornemen om de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33 van de Wet, in te trekken, aan de vreemdeling meegedeeld door uitreiking of toezending ervan.

Volgens paragraaf C15/3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000), voor zover thans van belang, wordt, indien er geen gemachtigde bekend is, het voornemen aangetekend met ontvangstbevestiging aan het laatst bekende adres van de asielzoeker verzonden.

Als het voornemen aan de IND wordt geretourneerd omdat het niet is opgehaald, controleert de IND of het naar het juiste adres is verzonden, en of de vreemdeling niet is verhuisd. Zo nodig wordt het voornemen opnieuw verzonden. De IND kan de vreemdelingenpolitie verzoeken een adrescontrole te laten uitvoeren en een model M100 op te maken. In een rapport van bevindingen legt de IND vast welke pogingen zijn ondernomen om het voornemen aan de vreemdeling kenbaar te maken.

Volgens paragraaf C18/1, voor zover thans van belang, dient de kennisgeving van het voornemen om de verleende verblijfsvergunning in te trekken in beginsel aangetekend naar het laatst bekende adres van de vreemdeling te worden verzonden.

2.2.2. De rechtbank heeft overwogen dat het, indien het bestuursorgaan de verzending van het betreffende stuk aannemelijk maakt, volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling op de weg van de geadresseerde ligt om, indien daartoe aanleiding bestaat, de ontvangst ervan op niet ongeloofwaardige wijze te ontkennen. De rechtbank heeft evenwel niet onderkend dat deze jurisprudentie van toepassing is in de situatie dat een stuk niet aangetekend is verzonden, terwijl het voornemen van 10 februari 2010 aangetekend is verzonden.

Indien een stuk aangetekend is verzonden en de belanghebbende de ontvangst ervan ontkent, dient te worden onderzocht of het stuk door PostNL op regelmatige wijze aan het adres van de belanghebbende is aangeboden. Wanneer PostNL bij aanbidding van het stuk niemand thuis treft en daarom een afhaalbericht achterlaat, komt het niet ophalen van dat stuk bij het kantoor van PostNL voor rekening en risico van de belanghebbende. Stelt de belanghebbende geen afhaalbericht te hebben ontvangen, dan ligt het op zijn weg feiten aannemelijk te maken op grond waarvan redelijkerwijs kan worden betwijfeld dat een afhaalbericht is achtergelaten.

Uit de door de minister overgelegde verzendstukken blijkt dat het voornemen door PostNL op regelmatige wijze aan het adres van de vreemdeling is aangeboden. Het niet ophalen van het voornemen komt derhalve voor rekening en risico van de vreemdeling. Met zijn stelling dat hij vanwege zijn werk elders verblijft maar tenminste eenmaal per twee weken

zijn post controleert en zijn huisgenoten hem telefonisch waarschuwen als er een belangrijk poststuk is bezorgd, heeft de vreemdeling geen feiten aannemelijk gemaakt op grond waarvan redelijkerwijs kan worden betwijfeld dat een afhaalbericht is achtergelaten.

2.2.3. De rechtbank heeft voorts ten onrechte overwogen dat de minister niet conform paragraaf C15/3 van de Vc 2000 heeft gehandeld. Het voornemen werd geretourneerd omdat het niet door de vreemdeling was opgehaald. Nu uit de controle van de minister of het voornemen naar het juiste adres was verzonden bleek dat de vreemdeling volgens de gemeentelijke basisadministratie met onbekende bestemming was vertrokken, heeft de minister ervan mogen uitgaan dat het zinloos was om het voornemen opnieuw te verzenden. Anders dan de vreemdeling in zijn verweerschrift van 18 februari 2011 en zijn reactie van 7 september 2011 aanvoert, is de minister volgens paragraaf C15/3 van de Vc 2000, gelet op de bewoordingen daarvan, weliswaar bevoegd om de vreemdelingenpolitie te verzoeken een adrescontrole te laten uitvoeren en een model M100 op te maken, maar is hij niet daartoe gehouden. Gelet op voormeld resultaat van de controle van de minister, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister in dit geval niet in redelijkheid heeft kunnen afzien van de bevoegdheid om een zodanig verzoek aan de vreemdelingenpolitie te doen.

2.2.4. De grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaak naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.4. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, van 6 januari 2011 in zaak nr. 10/19877;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. C.J. Borman, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.W.J. Sloots, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

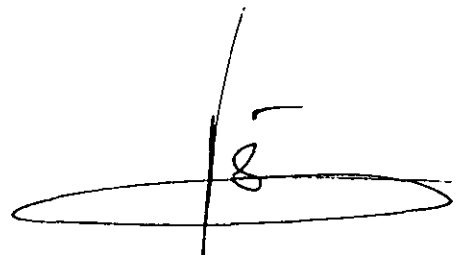
w.g. Sloots
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 10 oktober 2011

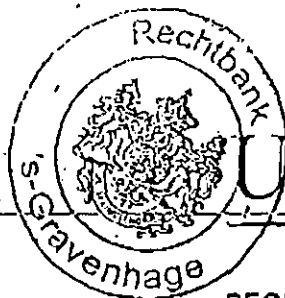
499.

Verzonden: 10 oktober 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser

Uitspraak

AFSCHRIJF

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
nevenzittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 10/19877

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Soedanese nationaliteit,
IND dossiernummer 0210.31.2030, eiser,
gemachtigde mr. J.G. Wiebes, advocaat te Lelystad;

en

De minister voor Immigratie en Asiel,
als rechtsopvolger van de minister van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. C.H.H.P.M. Kelderman,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

IVO lokale:	Zwolle		
Dossiernr:			
VLAD ontvangstdatum:			
Brijnsr:			
IND ontvangstdatum:	10 JAN 2011		
Registratie in INDIS:	naam mdr:		unit:
	datum:	10-01	
Invoercontrole:	naam mdr:		unit:
	datum:		

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 mei 2010 heeft verweerder de aan eiser met ingang van 31 oktober 2005 verleende verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, ingetrokken. Tevens heeft verweerder de met ingang van 31 oktober 2002 verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, geldig tot 31 oktober 2005, ingetrokken.

Bij brief van 3 juni 2010 is daartegen beroep ingesteld. Bij brief van 3 augustus 2010 is het beroep voorzien van gronden. Op 15 september 2010 zijn nadere stukken ingediend. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 10 november 2010 behandeld. Eiser is verschenen, bijgestaan door de gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Blijkens de gronden van beroep en het verhandelde ter zitting is het geschil beperkt tot de vragen of het voornemen van 10 februari 2010 tot intrekking van de verblijfsvergunning aan eiser bekend is gemaakt en of de intrekking van de verblijfsvergunning asiël voor onbepaalde tijd op grond van artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000), alsmede de intrekking van de verblijfsvergunning asiël voor bepaalde tijd op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 in stand kunnen blijven.

2.2 Eiser stelt primair dat eerdergenoemd voornemen hem nooit heeft bereikt. Eiser verblijft vanwege zijn werk niet altijd thuis, en hij heeft bij zijn post geen voornemen dan wel afhaalbericht van de TNT-post aangetroffen. Eiser merkt op dat zijn huisgenoten hem tevens telefonisch waarschuwen als er een belangrijk poststuk is binnengekomen. Nu eiser het voornemen nimmer heeft ontvangen, dient eiser alsnog in de gelegenheid te worden gesteld zijn zienswijze in te dienen.

Subsidiair stelt eiser zich op het standpunt dat verweerder niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich één van de intrekingsgronden als genoemd in artikel 32, eerste lid onder a Vw 2000 en artikel 35, eerste lid onder a Vw 2000 voordoet.

2.3 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het voornemen van 10 februari 2010 aangetekend is verstuurd naar het adres van eiser zoals dat bekend is in het systeem van verweerder. Voorts is het besluit van 7 mei 2010 verstuurd naar hetzelfde adres; vast staat dat dit besluit wel door eiser is ontvangen.

Verweerder stelt tot slot dat de vergunningen terecht zijn ingetrokken.

2.4 De rechtbank overweegt als volgt.

2.5 Niet in geschil is dat verweerder het voornemen aangetekend naar eisers woning heeft verstuurd en dat het voornemen retour naar verweerder is verzonden.

2.6 De rechtbank stelt vast dat verweerder aannemelijk heeft gemaakt dat het voornemen van 10 februari 2010 naar eiser is verzonden. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling), ligt het, indien het bestuursorgaan de verzending van het desbetreffende stuk aannemelijk heeft gemaakt, op de weg van de geadresseerde om, indien daartoe aanleiding bestaat, de ontvangst ervan op niet ongeloofwaardig wijze te ontkennen. Eerst als dat gebeurt, is het aan het bestuursorgaan dat het stuk heeft verzonden om de ontvangst daarvan door de geadresseerde aannemelijk te maken.

Vast staat dat het voornemen niet is afgehaald en retour is verzonden naar verweerder. Eisers verklaring waarom het voornemen hem niet bereikt zou hebben, als genoemd in rechtsoverweging 2.2, acht de rechtbank niet onaannemelijk. Het lag derhalve op de weg van verweerder naast de verzending ook de ontvangst van het voornemen door eiser aannemelijk te maken. De rechtbank oordeelt dat verweerder daarin niet is geslaagd.

Voorts overweegt de rechtbank dat uit het beleid, dat volgens C18/1 Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) j^o artikel 3.116 Vreemdelingenbesluit 2000 bij intrekking van toepassing is, volgt dat de kennisgeving van het voornemen om de verleende verblijfsvergunning in te trekken, *in beginsel* aangetekend naar het laatst bekende

AWB 10/19877

blad 3/4

adres van de vreemdeling dient te worden verzonden. Uit C15/3 Vo 2000, wat bij intrekking van overeenkomstige toepassing is, volgt dat het voornemen zonnodig opnieuw verzonden wordt als het wordt geretourneerd omdat het niet is opgehaald.

Niet in geschil is dat het voornemen na retourzending niet opnieuw, per gewone post, verzonden is. Verweerder heeft aldus niet conform het eigen beleid gehandeld.

De rechtbank benadrukt dat de mogelijkheid voor een vreemdeling om een zienswijze naar voren te brengen, volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling (onder meer de uitspraak van 10 oktober 2002, geregistreerd onder 200204386/1, JV 2002/436), moet worden aangemerkt als een essentieel onderdeel van de procedure die voorsftaat aan de totstandkoming van het besluit op de aanvraag. Naar het oordeel van de rechtbank is dit niet anders in een procedure waarbij een verblijfsvergunning wordt ingetrokken.

2.7 Nu verweerder niet conform het beleid heeft gehandeld, eiser de ontvangst van het voornemen op niet ongeloofwaardige wijze heeft ontkend, en eiser aldus niet op het voornemen heeft kunnen reageren, is een gewichtig deel van de procedure komen te ontvallen. De rechtbank is daarom van oordeel dat eiser ernstig in zijn belangen is geschaad. Eiser dient alsnog in de gelegenheid te worden gesteld zijn zienswijze op het voornemen in te dienen.

2.8 Gelet op het vorenstaande is het beroep gegrond. De overige gronden van het beroep behoeven derhalve geen bespreking.

2.9 Er bestaat aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

AWB 10/19877

blad 4/4

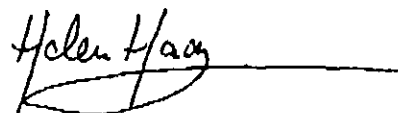
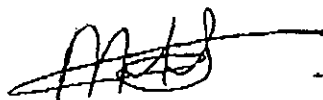
---

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het besluit van 7 mei 2010;
- bepaalt dat verweerder een nieuw besluit dient te nemen, met inachtneming van deze uitspraak;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten ad € 874,- te voldoen aan de griffier.

Deze uitspraak is gedaan door mr. drs. H. den Haan, als rechter, en door deze en mr. M.H. van Ham-Kolk als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op 06 JAN 2011

Afschrift verzonden op: 06 JAN 2011

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE
RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
03 FEB 2011	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. D.W. Stevens,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Zwolle
van 6 januari 2011
met kenmerk AWB 10/19877

Inzake:
met IND-kenmerk 0210-31-2030
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. J.G. Wiebes
advocaat te (8203 AD) Lelystad, aan het Stadhuisplein 67

Procesverlegenvoerzorging

Postbus 7023, 8007 HA Zwolle

Contactpersoon:
Mw. mr. F.W.A. Croonen
Tel. 038-8888851

1 Inleiding

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Zwolle, van 6 januari 2011, verzonden op 6 januari 2011, met kenmerk Awb 10/19877 (*productie 1*), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 7 mei 2010 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Minister heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Minister in de proceskosten heeft veroordeeld.

2 Achtergronden

- 2.1 Bij besluit van 16 september 2003 is aan verweerder een verblijfsvergunning asiel, voor bepaalde tijd, verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw. De vergunning is verleend met een geldigheidsduur van 31 oktober 2002 tot en met 31 oktober 2005. Bij besluit van 1 februari 2006 is aan verweerder een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd, als bedoeld in artikel 33 van de Vw, verleend¹.
- 2.2 Bij brief van 10 februari 2010, aangetekend verzonden op dezelfde datum, heeft de Minister aan verweerder het voornemen tot intrekking met terugwerkende kracht van beide verblijfsvergunningen, als voormeld, doen toekomen². Dit resp. op grond van het bepaalde in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder a, Vw en artikel 35, eerste lid, aanhef en onder a Vw. Op 3 maart 2010 heeft de Minister het voornemen retour ontvangen.
- 2.3 Bij beschikking van 7 mei 2010 heeft de Minister de verleende verblijfsvergunningen asiel, als voormeld, overeenkomstig het voornemen van 10 februari 2010, ingetrokken. Dit besluit is op 7 mei 2010 aangetekend verzonden³.
- 2.4 Op 3 juni 2010, zoals tevens gemeld in een brief aan de Minister van 3 juni 2010, door de Minister ontvangen op 4 juni 2010, heeft verweerder beroep ingesteld tegen het besluit van 7 mei 2010.
- 2.5 Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het door verweerder tegen de beschikking van 7 mei 2010 ingestelde beroep gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Minister

- 3.1 De Minister is van oordeel dat het beroep tegen het besluit van 7 mei 2010 ongegrond had dienen te worden verklaard.
- 3.2 De Minister heeft de volgende grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.6 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

¹ Verzonden naar het laatstbekende adres van verweerder te (3314 ZX) Dordrecht, aan de Violentstraat 40.

² Verzonden naar het laatstbekende adres van verweerder, zoals vermeld in het GBA, te (8224 CL) Lelystad, aan de Klip 179.

³ Eveneens naar het laatstbekende adres van verweerder, zoals vermeld in het GBA, te (8224 CL) Lelystad, aan de Klip 179.

"(...)

(...) Eisers verklaring waarom het voornemen hem niet bereikt zou hebben, als genoemd in rechtsoverweging 2.2, acht de rechtbank niet onaanvaardig. Het lag derhalve op de weg van verweerder naast de verzending ook de ontvangst van het voornemen door eiser aannemelijk te maken. De rechtbank oordeelt dat verweerder daarin niet is geslaagd.

(...) Verweerder heeft aldus niet conform het eigen beleid gehandeld."

Grief 2

- 3.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.7 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"Nu verweerder niet conform het beleid heeft gehandeld, eiser de ontvangst van het voornemen op niet ongeloofwaardige wijze heeft ontkend, en eiser aldus niet op het voornemen heeft kunnen reageren, is een gewichtig deel van de procedure komen te ontvallen. De rechtbank is daarom van oordeel dat eiser ernstig in zijn belangen is geschaad. Eiser dient alsnog in de gelegenheid te worden gesteld zijn zienswijze op het voornemen in te dienen."

- 3.5 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.8 en 2.9 op pagina 3 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 Toelichting op de grieven

Primaire

- 4.1 Bij beschikking van 7 mei 2010 is zowel de aan verweerder verleende verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd als voor onbepaalde tijd (met terugwerkende kracht) ingetrokken. Zowel het voornemen tot intrekking, als voormeld, van 10 februari 2010, als het besluit van 7 mei 2010 zijn aangetekend verzonden naar het laatstbekende (GBA) adres van verweerder. Het voornemen van 10 februari 2010 is, anders dan het besluit van 7 mei 2010, op 3 maart 2010 door de Minister retour ontvangen (*productie 2*).
- 4.2 Zoals de rechtbank niet ten onrechte heeft overwogen dient, volgens vaste jurisprudentie van uw Afdeling in het geval van *niet aangetekende*⁴ verzending van besluiten of andere rechtens van belang zijnde documenten, het bestuursorgaan aannemelijk te maken dat het desbetreffende stuk is verzonden. Indien het bestuursorgaan daarin is geslaagd, ligt het op de weg van de geadresseerde om, indien daartoe aanleiding bestaat, de ontvangst ervan op voldoende geloofwaardige wijze te ontkennen.
- Zie:
- AbRS 26 september 2001, AB 2002, 176;
  - AbRS 27 april 2004, JV 2004, 240 en AB 2005, 413;
  - AbRS 12 september 2007, JV 2007, 477;
  - AbRS 1 juli 2008, JV, 2008, 309, LJN: BD6653
- 4.3 Door bovenvermelde bewijzeleer onverkort in de onderhavige zaak van toepassing te achten miskent de rechtbank, naar het oordeel van de Minister, dat het voornemen (evenals het besluit) *wel aangetekend* zijn

⁴ Cursivering gemachtigde van de Minister

verzonden aan verweerder. In dat verband is van belang dat het niet reageren op een -blijkens informatie van TNT-post- achtergelaten afhaalbewijs in beginsel voor risico komt van de geadresseerde. Uit het als productie 2 bijgevoegde stuk blijkt genoegzaam dat er een afhaalbewijs op het adres van verweerder is achtergelaten, maar dat het poststuk vervolgens niet door verweerder is opgehaald. Nu verweerder heeft volstaan met een (blote) ontkenning van het ontvangen hebben van een afhaalbewijs, waarmee hij het voornemen in ontvangst kon nemen, is reeds daarom geen sprake van een aannemelijk ontkenning van de ontvangst van het stuk.

Vgl.:

-Prof. Mr. M. Schreuder-Vlasblom, Rechtsbescherming en bestuurlijke voorprocedure, derde druk, pagina 182-183, § 2.5.2.3.

- 4.4 Onverminderd vorenstaande merkt de Minister het volgende op. In de onderhavige zaak bestond, nu zowel het voornemen als het besluit per, aangetekende post zijn verzonden, geen geschil over de vraag of aannemelijk is dat de Minister de betreffende documenten aan verweerder heeft verzonden. Evenmin bestond geschil over de vraag of die verzending heeft plaatsgevonden aan het juiste adres van verweerder. Echter, anders dan de rechtbank kennelijk meent is het, in een situatie als de onderhavige, vervolgens niet aan de Minister om aannemelijk te maken dat verweerder het betreffende poststuk heeft ontvangen. Immers, indien het bestuursorgaan de verzending van het besluit aannemelijk heeft gemaakt, ligt het op de weg van de geadresseerde om de ontvangst ervan op voldoende geloofwaardige wijze te ontkennen. Hiervan is naar het oordeel van de Minister geen sprake, hetgeen de rechtbank in de onderhavige uitspraak heeft miskend.
- 4.5 De rechtbank heeft haar oordeel dat verweerder op voldoende geloofwaardige wijze heeft ontkend het voornemen van 10 februari 2010 te hebben ontvangen, doen steunen op de omstandigheid dat het voornemen retour is gezonden aan de Minister, alsmede op de verklaring van verweerder dat hij niet altijd thuis is, hij bij zijn post geen afhaalbewijs van TNT heeft aangetroffen en dat zijn huisgenoten hem waarschuwen als er een belangrijk poststuk is binnengekomen.
- 4.6 Anders dan de rechtbank heeft overvogen kunnen de omstandigheden als voormeld, wat daarvan zij, niet worden aangemerkt als zijnde een voldoende geloofwaardige wijze van ontkenning dat verweerder het betreffende poststuk heeft ontvangen. Immers, door de enkele (blote) stelling van verweerder dat hij niet altijd thuis is en dat zijn huisgenoten hem indien nodig waarschuwen kan niet worden geconcludeerd dat verweerder het voornemen derhalve niet heeft ontvangen. Nu bovendien uit het door TNT retour gezonden voornemen genoegzaam blijkt dat op het adres van verweerder ook (zoals te doen gebruikelijk) een afhaalbericht is achtergelaten, kan verweerder ook anderszins niet in zijn stellingen worden gevolgd. Dit heeft de rechtbank miskend.

Zie:

-AbRS van 27 april 2004, in zaak no. 200402504/1, JV 2004/240;

-AbRS van 13 november 2007, in zaak no. 200706258/1,

www.raadvanstate.nl;

-AbRS van 19 januari 2009, in zaak no. 200805747/1, www.raadvanstate.nl;

- 4.7 Voorts heeft de rechtbank evenzeer blijk gegeven van, daar waar zij heeft verwezen naar het beleid zoals geformuleerd in paragraaf C15/3 van de Vc, een onjuiste beleidsopvatting. In de bedoelde beleidsparagraaf is immers, voor zover thans relevant, het volgende bepaald:

"Als het voornemen aan de IND wordt geretourneerd omdat het niet is opgehaald, controleert de IND of het naar het juiste adres is verzonden, en of de vreemdeling niet is verhuisd. Zonodig wordt het voornemen opnieuw verzonden."

- 4.8 In de onderhavige procedure is, zoals in het voorgaande reeds is aangegeven, geen sprake van de situatie dat de Minister het voornemen niet naar het juiste adres heeft verzonden of dat verweerder is verhuisd. Sterker nog, het besluit van 7 mei 2010 is eveneens (aangetekend) naar het laatstbekende adres van verweerder verzonden en is door hem in ontvangst genomen. In dit verband valt dan ook niet in te zien dat en waarom een nieuwe verzending door de Minister, per reguliere post, aangewezen zou zijn geweest. Die situatie ontstaat immers eerst dan indien gebleken is dat de eerste maal sprake was van verzending naar een onjuist adres, of een verhuizing van verweerder.
- 4.9 Gelet op het voorgaande bestond derhalve geen grond voor het oordeel dat de Minister het voornemen niet op de voorgeschreven wijze bekend heeft gemaakt. Evenmin is sprake van de situatie dat hetgeen verweerder heeft aangevoerd kan worden aangemerkt als een voldoende geloofwaardige ontkenning van de ontvangst van het voornemen. De rechtbank is derhalve ten onrechte tot de conclusie gekomen dat de Minister in strijd met haar eigen beleid heeft gehandeld, geen sprake is van een zorgvuldige voorbereiding van het besluit, alsmede dat verweerder hierdoor ernstig in zijn belangen zou zijn geschaad.

Subsidiair

- 4.10 Onverminderd het vorenstaande merkt de Minister het volgende op. Zelfs in het geval dat aangenomen moet worden dat sprake is van een onzorgvuldige voorbereiding van het besluit (quod non) door de Minister, is niet gebleken dat verweerder hierdoor (uiteindelijk) ernstig in zijn belangen is geschaad. Dit nu hij in het kader van zijn beroepschrift alle (zijns inziens) relevante argumenten naar voren heeft kunnen brengen, welke de rechtbank in haar beoordeling had kunnen betrekken en verweerdens beroepschrift van 3 juni 2010, gericht tegen het besluit van 7 mei 2010, ontvankelijk is. Gelet hierop heeft de rechtbank -ultgaande van de aanname als hiervoor bedoeld- dan ook ten onrechte, in het kader van haar gehoudendheid om de mogelijkheid tot finale geschilbeslechting te onderzoeken, niet (tevens) de namens verweerder in dit kader naar voren gebrachte argumenten bezien en beoordeeld of aanleiding bestond het besluit van 7 mei 2010 in stand te laten. In dat kader zij gewezen op het volgende,
- 4.11 Ingeval een besluit wordt vernietigd, dient de rechtbank de mogelijkheden van finale beslechting van het geschil te onderzoeken, waarbij onder meer aan de orde is of er aanleiding is om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten. Zoals uw Afdeling eerder heeft overwogen (ultapraak van 26 maart 2008 in zaak no. 200705490/1, www.raadvanstate.nl), is voor het in stand laten van de rechtsgevolgen niet vereist dat nog slechts één beslissing mogelijk is. In een geval als het

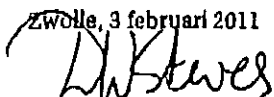
onderthavige, waarin een besluit is vernietigd omdat het onzorgvuldig is voorbereid, kan er uit een oogpunt van proceseconomie aanleiding zijn om de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten. Gelet op hetgeen namens verweerder in de gronden van beroep naar voren is gebracht bestond, naar het oordeel van de Minister, aanleiding het bestreden besluit in stand te laten.

5 Conclusie

De Minister concludeert:

- primair tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 7 mei 2010 ingestelde beroep, en
- subsidiair tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak voor zover de rechtbank niet heeft bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 7 mei 2010 in stand blijven.

Zwolle, 3 februari 2011

Gemachtigde

mr. D.W. Stevens, senior procesvertegenwoordiger

*Minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Zwolle
Postbus 40052
8004 DB Zwolle
telefoon 038 888 6851
telefax 038 888 6557*